

ผลของการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์และชนิดของการเสริมแรงที่มีแรงจูงใจใฝ่
สัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ผู้เขียน นางสาวชนากานต์ เลิศพยัคฆ์รัตน์

สาขาวิชา จิตวิทยาการศึกษา

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์และชนิดของการเสริมแรง ที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตลอดจนศึกษากิริยาร่วมระหว่างตัวแปรทั้งสอง ตัวแปรการเรียนแบ่งออกเป็นการเรียนแบบร่วมมือ แบบแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ และการเรียนแบบปกติ และตัวแปรการเสริมแรงแบ่งออกเป็นเสริมแรงแบบต่อเนื่องและการเสริมแรงแบบเว้นระยะ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดตรัง จำนวน 96 คน กลุ่มตัวอย่างได้รับการสุ่มเข้ากลุ่มทดลอง 4 กลุ่ม กลุ่มละ 24 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการเรียนแบบร่วมมือ 7 แผน แผนการเรียนแบบปกติ 7 แผน แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กำหนดดำเนินการทดลอง 8 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที เป็นเวลา 8 วัน ติดต่อกัน แล้วทำการทดสอบหลังการทดลอง ด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบแฟคทอเรียลสองสมบูรณ โมเดลกำหนด 2×2 (วิธีเรียน \times การเสริมแรง) ผลการวิจัย พบว่า

1. นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยการเรียนแบบร่วมมือและ การเรียนแบบปกติมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยการเรียนแบบร่วมมือ และการเรียนแบบปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องและแบบเว้นระยะ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน
4. นักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องและแบบเว้นระยะ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน
5. ไม่มีกิริยาร่วมระหว่างการเรียนและการเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
6. ไม่มีกิริยาร่วมระหว่างการเรียนและการเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน